

Denk eens na aan welke kant je staat

Zomaar een zonnige zomerzondagmorgen in het diepe zuiden van Frankrijk: 4 augustus 1991. In het dorpje Espérausses, ongeveer in het midden tussen Toulouse en Montpellier, stopt een donkerblauwe Volkswagen Golf met Nederlands kenteken bij het evangelisch-gereformeerde kerkje. Een, twee, drie, vier deuren en een klep zwaaien open, en zeven jonge mensen tussen de 17 en 23 jaar komen te voorschijn. Een paar oude mensen op straat staan vol verbazing te kijken. Ze weten niet wat hen overkomt.

Ik ben een van die zeven. Het is mijn eerste kennismaking met de evangelisch-gereformeerde kerken in Frankrijk. Liever dan op zondag via een cassettebandje een uit Nederland meegenomen kerkdienst beluisteren, willen we een 'echte' kerkdienst bezoeken - dat dat een dienst in het Frans betekent, nemen we op de koop toe.

We schuiven aan bij een heel klein clubje mensen: veel meer dan 20 zijn het er niet. Wij zijn duidelijk de jongste aanwezigen; de meesten zijn boven de 50, misschien dat er nog een enkele veertiger tussen zit.

De dienst lijkt op wat we in Nederland gewend zijn. Muzikale begeleiding is er niet, maar a capella zingen gaat prima. Alleen kunnen we het tempo maar net bijbenen, omdat we het Frans niet vloeiend beheersen. Maar het laatste lied kennen we: A Toi la gloire - U zij de glorie. De man naast mij zingt met een diepe bas feilloos de tegenstem. In zijn eentje. Ik ben onder de indruk.

Na afloop van de dienst raken we met hem in gesprek. Hij heet Michel Miaille, en is hoogleraar Rechten aan de universiteit van Montpellier. Hij is bijzonder gastvrij: hij nodigt ons uit om de volgende week zondag, als we weer komen, zijn gasten te zijn.

De volgende zondag zijn we weer present. Anders dan vorige week is er nu een predikant, op het oog vrij jong, naar we begrijpen uit Parijs. Hij heeft zelf voor de muzikale begeleiding gezorgd: alle melodieën zijn opgenomen en worden met een cassette recorder afgespeeld. Er is goed bij te zingen.

Na de dienst kijken we onze ogen uit in het oude, middeleeuwse huis van Michel Miaille. We raken in gesprek over de universiteit, over kerk-zijn, over van alles.

Helaas bleef het die zomer bij twee zondagen. Maar in de jaren erna zochten we in onze vakanties steeds zo'n klein evangelisch-gereformeerd kerkje op om op de zondagen de kerkdienst te bezoeken. De Franse taal bleef voor ons een drempel, maar we hebben het volgehouden. Omdat we merkten dat het voor de broeders en zusters daar een enorme bemoediging is om te ervaren dat er ook onder de (Hollandse) toeristen christenen zijn - jongeren nog wel! Dat is ontzettend stimulerend voor hen, zo klein en kwetsbaar als ze zijn. Om u een beeld te geven, een uitspraak van een Franse predikant die de Franse en Nederlandse kerken met elkaar vergeleek: "Als bij jullie het ledental van een kerk onder de 100 komt, wordt de kerk binnen afzienbare tijd opgeheven. Als wij 100 of 150 leden zouden hebben, zouden wij denken dat het Koninkrijk gekomen is".

Neem dat eens in uw gedachten mee, als u deze zomer weer op vakantie naar Frankrijk gaat om van zon, natuur en cultuur te genieten. Alleen al het aanwezig-zijn in zo'n kerkdienst - kleine moeite (voor u), groot plezier (voor hen).

En wilt u deze broeders en zusters ook materieel steunen, dan kan dat via de Stichting Steun Gereformeerde Kerken in Frankrijk, die namens NGK en CGK opereert.

Meer weten? Kijk op: www.ssgkf.nl.

Jan Willem Ploeg